

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. január 17.
(vasárnap)**

Szepesy László

11. BOLDOGOK A KRISZTUSÉRT SZENVEDŐK

Énekek: 119,1-4, 254

Alapige: Máté 5,11-12, Lukács 6,22-26

„Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énérettem. Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik elöttetek voltak.”

„Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnék és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért. Örüljete azon a napon és örvendezzete; mert íme a ti jutalmatok bőséges a mennyben; hiszen hasonlóképpen cselekedtek a prófétákkal az ő atyáik. De jaj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti vigasztalásokatokat. Jaj néktek, kik beteltetek; mert éhezni fogtok. Jaj néktek, kik most nevettek; mert sírni és jajgatni fogtok. Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy úgy éltél itt ezen a földön, hogy az életnek minden területét megtapasztaltad, amit mi, kivéve a bűnt. Téged is értek megpróbáltatások, Téged is megtámadtak emberek szavaikkal, vagy éppen nemtetszésüket kifejezve, megfosztottak a Neked járó dicsőségtől, tisztelettől, és csak egyszerű tévtanítónak állítottak be. Tapasztaltad, milyen az, amikor családi kötelék vesz Téged körül, és hogy mindazok, akik szeretnek Téged, Ellened fordulnak, vagy nem hisznek Neked.

Urunk, köszönjük, hogy Te mindenben hasonlóvá lettél hozzánk, és köszönjük, hogy nemcsak azért jöttél, hogy így éljél, hanem hogy megváltsál minket

11. BOLDOGOK A KRISZTUSÉRT SZENVEDŐK

olyan életre, amilyen a Tiéd volt. Köszönjük, hogy a váltságot a golgotai kereszten elvégezted, minden bűnre bocsánatot szereztél, és azt a kegyelmet szerezted meg nekünk, hogy új életben, újjáteremtett emberekként élhessük a mindennapjainkat.

A zsoltárossal együtt mi is szeretnénk volna őszintén énekelni, hogy ó bárcsak mi is lehetnénk így boldogok, hogy a Te parancsolataidban gyönyörködünk, azokban higgyünk, és ne féljünk attól a szégyentől, hogyha valaki ezek miatt megvet minket. Szeretnénk valóban mi is a Te életedet, Téged magadat követni most is az igei útmutatás szerint. De látod küzdelmeinket, hogy óemberünk lehűz, e világ kívánságai, kísértései, csábításai ránk is erőteljesen hatnak, óemberünk még küzd, ezért mi magunk is harcolunk az odaszentelt, Neked odaszánt életért. Hálát adunk, hogy nem vagyunk egyedül, mert Te magad vagy, aki ösvényeidre és utaidra tanítasz minket, Te magad vagy az, aki akaratomat világossá teszed számunkra, Te vagy az, aki munkálsz bennünk, hogy elfogadjuk, higgyük az ígét, és aszerint mozduljon a mi akaratom is. Köszönjük, hogy az engedelmességnél mind az akarást, mind a véghezvitelt Te magad adod nekünk. Dicsőítünk mindazért a munkáért, amelyet már elvégeztél egyen-egyenként az életünkben, mindazt, amiben már Hozzád tudtunk igazodni. Szeretnénk, Urunk, hogy minden mást is öldökölj meg bennünk, ami evilági és Számodra utálatos, és segíts, hogy egyre inkább szentebbül, Neked odaszánt módon élhessünk.

Köszönjük, hogy ezen a mai ünnepnapon, feltámadásod emléknapiján is közösen tisztelhetünk Téged otthonainkban, templomainkban, és tisztelhetjük a Te felséges nevedet énekeinkkel, imádságainkkal, ígédre való figyelésünkkel, alázatunkkal, hitünkkel és az Ige szerinti életünkkel.

Könyörgünk, segíts, hogy ez a mai alkalom is hadd lehessen ilyen Téged dicsőítő és tisztelő alkalom, add, hogy hitből hadd legyen, és kérünk, hogy hadd folytatódjék majd az élet szentségével. Kérjük Szentlelked munkáját mind ezért, Ő vesse az igemagvakat a szívünkbe, és tegye gyümölcsözővé, számunkra áldássá, szeretteink, családtagjaink számára kedvessé, olyanná, amelyen keresztül megtapasztalják a Te szeretetedet, és így dicsőítenek Téged.

Kegyelmedben bízva kérjük, mindezeket add meg kegyelmesen!

Ámen.

Igehirdetés

Az előző igehirdetésben, ami csütörtökön hangzott el, a Hegyi beszédben lévő utolsó boldogmondással foglalkoztunk. Krisztus ezt a boldogmondást fejti ki a legrészletesebben és leghosszabban, Máté evangélista 3, Lukács evangélista 5 igeversen keresztül foglalkozik vele (a többi boldogmondással csak 1-1 igevers). Mivel Krisztus maga is fontosnak tartotta ezt az Általa kijelentett igazságot ilyen hosszan tárgyalni, ezért én is két igehirdetésben gondoltam kifejezni annak üzenetét. Az előző igehirdetésben megnéztük, hogy az üldöztetés nemcsak fizikai szenvedést jelent, hanem szóbeli szidalmazást, rágalmazást és más ezekhez hasonló háborúságot is. Valamint arról is szó esett, hogy az igazság szó alatt ebben a boldogmondásban Krisztus az Isten akarata szerinti éle-

tet, az evangélium igaz és tiszta tanítását, valamint Önmagát, azaz saját személyét értette, tehát azt mondta ezzel Krisztus, hogy mindezekért: az istenfélő életért, a tiszta igemagyarázatért és az Ő személyéért üldözhetik a hívőket. A mai igehirdetésben folytatnám az igeversek magyarázatát, különösen is Lukács evangélistára figyelve, aki Máténál részletesebben fejt ki ezt a boldogmondást.

Mindjárt az elején szeretném hangsúlyozni a Testvérek számára, hogy Krisztus itt azokról szól, akik Őérte és a Benne való hit miatt szenvednek, miközben a jót cselekszik. Fontos, hogy jól értsük Krisztus szavait. Mert Urunk azt mondja, hogy az Övéit fogják üldözni, de ez a kijelentés nem fordítható meg: azaz, attól még, hogy valakit bármilyen módon üldöznek, bántanak akár szóban, attól még neki egyrészt nem lesz igaza, másrészt pedig attól még nem lesz valaki hívó, Krisztushoz tartozó. Tudjuk jól, hogy a világban is nemcsak ártatlanok szenvednek a gonoszoktól, hanem a bűnelkövetőket is üldözik a hatóságok Isten akaratának megfelelően. Hadd hozzam párhuzamként, hogy ugyanígy van ez Isten egyházában is. A súlyos bűnben élő gyülekezeti tagok, netán tévtanítók és az egyes szekták szokták hangoztatni, hogy őket üldözik, elutasítják, vagy a gyülekezetből netán kizárják. Ebből pedig azt a következtetést vonják le, hogy ők Krisztus igazi tanítványai, hiszen, mondják ők: boldogok, akik üldöztetést szenvednek. Igen ám, de tegyük fel a kérdést: miért üldözik őket? Valóban az igazságért, vagy pedig azért, mert esetleg valamilyen súlyos bűnben élnek, amittől nem akarnak elszakadni? Vagy mert hazugságokkal elferdítik a Szentírás igazságát, és az emberek szája íze szerint való tanítást hirdetnek? Fontos tehát hangsúlyosnak tekintenünk ebben a boldogmondásban az „*igazságért*”, Krisztusért kifejezést, nehogy a gonoszságért és bűnért vessenek meg bennünket, és ezzel becsapjuk magunkat, hogy mi jót cselekszünk, közben pedig nem. Ezért minden alkalommal, amikor bármilyen mértékű háborúságot kell elszenvednünk, mert valakik megharagszanak ránk, rágalmaznak minket, vagy mi azt mondjuk, hogy hazugságot terjesztenek rólunk, az első dolgunk az legyen, hogy lelkiismeretünkkel menjünk Isten színe elé. Járuljunk Őelé, és ott adjunk számot Neki életünkről, vizsgáljuk meg magunkat, mennyi valóságalapja van a rágalmaknak, a gyűlölködéseknek, hogy valóban a jó ügyért buzgólkodva, Isten akaratát cselekedve kell-e mindezt elszenvednünk vagy sem. Fontos ez a különbségtétel, hogy valakit az igazságért vagy pedig a bűneiért üldöznek, mert maga Isten is meg akarja különböztetni saját népét a rablóktól, paráznáktól, tolvajoktól, azaz a gonoszt cselekvőktől, ahogyan azt Pál apostol több levelében is kihangsúlyozza (Galata 5,19-21, 1Korinthus 6,9-10 és számos más igehely beszél erről), hogy de ti ne legyetek ilyenek. Ha rosszat mondanak rólatok, az úgy történjen, hogy ti közben a jót cselekedjétek.

Erről azért is kell beszélnünk, mert többször találkoztam már én is olyan hívőkkel, akik panaszkodtak, hogy családtagjaik haragszanak rájuk, de ők biztosra veszik, hogy a hitük miatt. Ilyenkor mindig meg szoktam kérdezni, hogy de hát mi történt, tettél valami olyat, vagy történt valami, ami ehhez a helyzethez és érzéshez vezetett a te szeretteidben? És akkor mondják el, hogy valójában mi is áll a háttérben. Szülők beleszólnak gyermekeik házassági és családi éle-

11. BOLDOGOK A KRISZTUSÉRT SZENVEDŐK

tébe, megmondva, hogy mit hogyan kellene tennetek, hogyan neveljétek gyermekeiteket. Olyannal is találkoztam, sajnos, hogy anyagi segítséget ígérve vagy éppen megtagadva akarták szülők gyermekeiket és házastársukat irányítani. Vagy egy férj panaszkodott, hogy a felesége a miatt haragszik rá, mert eljár a gyülekezetbe. Megkérdeztem ettől a férfitől, hogy hány estét vagy itt, és hány estét otthon? Akkor elkezdte sorolni, hogy mennyi alkalomra jár el, és kiderült, hogy alig tölt otthon valami időt, és így nem látja el sem a házastársi, sem apai teendőit. Fiatalok is panaszkodnak szüleikre, hogy mennyi mindent nem engednek meg nekik, és rossz velük a kapcsolatuk. Hallottam egyszer egy fiatal hívó fiúról, aki számtalan alkalommal elment gyülekezeti tagokhoz pakolni, fizikai segítséget nyújtani – ezzel még semmi gond nincs, ennek örülünk –, de emiatt a szolgálata miatt rossz volt a kapcsolata az édesanyjával. Hát ez hogy lehet? Elkezdtek beszélgetni ezzel a fiúval, és kiderült, hogy otthon szinte nem csinál semmit: a szobája kitakarítását az édesanyjától várja el, sem a mosogatásban, sem a ház körüli munkákban a kisujját sem mozdítja. És ezek után csodálkozik azon, hogy az édesanyja haragszik rá, mert otthon nem csinál semmit, csak másoknál. Értjük, Testvérek? Fontos, hogy az igazságot, Isten akaratát cselekedve éljük, és ne azért mondjanak rólunk rosszat, mert valóban azt követtünk el.

Miközben Isten az igazság és Krisztus követésére szólít fel minket, közben egy általánosan elfogadott nézetet is meg akar cáfolni. Ugyanis azt mondja Urunk ebben a boldogmondásban, hogy bár jól cselekedve éljük, de mégse várjunk minden esetben viszonzásul jót, hanem készüljünk fel az ellenkezőjére: a meg nem értésre, szidalmakra, rágalmakra, gyűlölködéssre, esetleg közösségekből való kirekesztésre. Ismerjük jól a közmondást: jótett helyébe jót várj. Krisztus viszont itt az ellenkezőjére mutat rá. Azt mondja, hogy bár az Övéi jól cselekednek – és bár időnként ezt jóval viszonozzák nekik, mert ezt nem tagadja az Ige –, de mégis gyakran kell azt tapasztalniuk, hogy a jót sokan nem értékelik, sőt egyenesen megvetik, és ezért többen valamiféle gonoszsággal viszonozzák a jót. *„Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért”*, ez ezt is jelenti. Lényeges, hogy ebben a dologban is higgyünk Krisztusnak, és lelkiileg fel is készítsük magunkat erre, hogy miközben mi a jót igyekszünk tenni, nem fogják azt megbecsülni, sőt, ellenkezőképpen viszonozzák. Mivel ha a mi jó cselekvésünk attól válik függővé, hogy hogyan reagálnak arra az emberek, akkor nagyon hamar bele fogunk fáradni és keseredni a jó cselekvésébe. Mert nemcsak a hálátlanságot, a közömbösséget fogjuk megtapasztalni, hanem olyan támadásokat is, amelyek még azt is kétségbe vonják, hogy mi jó szándékúan cselekedtünk. Isten ellenben ebben a boldogmondásban arra mutat rá, hogy ilyeneket elszenvedve is boldogok lehetünk, mivel nem azok személyét kell csupán néznünk, akikkel jót cselekszünk, és nem azt kell lesnünk, mit kapunk érte cserébe, hanem mennyei Atyánkra kell néznünk, akinek akkor leszünk igazán gyermekei, ha még az ellenségeinkkel is jót teszünk, mint Ő. Ahogyan később a Hegyi beszédben Krisztus mondja: *„ha csak azokkal tesztek jól, akik veletek jól tesznek”* – látjuk, itt a viszonzás –, *„mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is*

ugyanazt cselekszik” (Lukács 6,33). Pont ezért Krisztus arra akar elvezetni minket, hogy tanuljunk meg válogatás nélkül mindenkivel jót tenni, nem azt nézve, hogy ki mivel viszonzza azt, hanem azt, hogy mi mennyei Atyánk példáját akarjuk követni, mint az Ő gyermekei, vagy pedig nem. Hogyan akarsz élni, Testvér? A jót cselekedve az Atya gyermekeként, vagy pedig a világtól függő emberként, aki mindig a másokra néz?

Ezt a leckét Isten iskolájában, tudjuk jól, hogy nehéz megtanulnunk. Sokan szívesebben túrnének el 1-2 pofont, vagy valamilyen anyagi kárt, mint sem például azt, hogy becsületükbe gázoljanak, jócselekedeteik mögötti szándékot félreértsék és rossznak mondják, vagy megrágalmazzák őket, nevükre és családjukra gyalázatot hozzanak. Ez utóbbiakat nehezebb elviselni, mint 1-1 arculcsapást. Ez utóbbi ugyanis nemcsak hosszabb ideig tartó gonoszság, mint például a mártíromság, hanem megfertőzi az ember kapcsolatait. Ha valakit megrágalmazznak, az hatással van a barátságaira vagy a munkatársi kapcsolatokra. Megrontja valakinek a szavahihetőségét, hitelét, megítélését, hiszen jó szándékát, becsületességét is kétségbe vonják. Mindezen félelmeink ellenére, hogy mi ez utóbbiakat szenvedjük el, Krisztus a legtöbb keresztyénnek mégsem a mártíromság, hanem az előbb említett üldöztetés útját szánja. Testvérek, a világ legtöbb keresztyénét nem üldözik fizikailag, nem vetik börtönbe, de mégis szenvednek háborúságot az igazságért, a hívő életükért, gondolkozásukért, hitükért. Ezzel kapcsolatban mondta egyszer egy indiai misszionárius – olyan időkben, amikor Indiában még megölték a keresztyéneket –, hogy könnyebb egyszer mártírhalált halni Krisztusért, mint naponként meghalni önmagunknak, és Krisztusnak élni. Márpedig Krisztus belőlünk nem halott, hanem Neki élő keresztyéneket akar formálni, nem mártírokat, hanem olyanokat, akik elszenvednek némi háborúságot az igazságért.

Ennek pedig egyik fontos része az, hogy megváltoztatja Isten bennünk az előbb említett félelmeinket a szégyentől, gyalázattól, és bátrakká tesz minket arra, hogy ezeket az üldöztetéseket felvállaljuk. De mégis hogyan? Először is úgy, hogy folyamatosan emlékeztet minket, hogy mi az Ő színe előtt élünk. Isten jelenlétében töltjük a nap 24 óráját. Mikor felkelsz, akárhogy, morogva vagy éppen örömmel, az Úr színe előtt teszed. Mikor elkezded az étkezést, vagy elévged a házimunkát, az is az Úr színe előtt történik. Mikor együtt vagy a szeretteiddel, az is. Egyetlen másodperc sincs, ami ne Isten jelenlétében telne el. És Isten ezt eszünkbe juttatja akkor is, amikor rágalmazznak minket, mert az, hogy Isten színe előtt élünk, azt jelentheti, hogy amikor háborúságot kell szenvednem az igazságért, a lelkiismeretemmel Isten ígéjének tanulmányozása közben odajárulhatok Isten elé, és kérhetem Tőle, hogy vizsgálj meg engem ebben a dologban, amivel most engem rágalmazznak, a Te Igéd legyen a lelkiismeretem mércéje. Nem csupán a saját lelkiismeretünkre kell hagyatkoznunk, mert az téved, de ha lelkiismeretünk Isten ígéjéhez kötődik, akkor az igazságos ítéletet tud hozni. És azt kérhetjük, hogy Uram, segíts megvizsgálnom a Te Igéd fényében mindazt, amit velem tesznek. Ha jót cselekedve lelkiismeretünk nem vádol minket az Ige alapján, akkor bátran cselekedhetjük továbbra

11. BOLDOGOK A KRISZTUSÉRT SZENVEDŐK

is a jót, akkor meg kell bátorodnunk! Fontosabbnak kell tartanunk azt, hogy továbbra is Isten akaratát cselekedjük, mintsem azt, hogy valaki gonoszt cselekszik velünk. A jóhoz kell ragaszkodnunk! Mindannak tükrében mondom ezt, hogy természetesen tudatában kell lennünk annak, hogy mindannyian bűnösök vagyunk, még ha egy adott esetben netán igazunk is van, és nem követtük el az adott dolgot, akkor is bűnösök vagyunk, akik kegyelmet nyertek Isten színe előtt, de az Úr akarata szerint igyekezhetünk élni, a jót cselekedni. Megváltottak vagyunk, Isten a saját útjain akar vezetni minket. Vállaljuk fel, Testvérek, hogy a világ szemében mi lehetünk a gonoszak, akik eltérünk a többség tetszésétől, akiket meg lehet vetni, akiket ki lehet gúnyolni, mert úgyis majd szelíden válaszol rá, és továbbra is ugyanazt a jót fogja cselekedni. Ezt fel kell vállalnunk, Testvérek.

Mert fontos, hogy jó lelkiismerettel álljunk Isten előtt, mint arról Pál apostol több ízben is beszélt leveleiben, vagy az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv 25,11-ben. Azt mondja, amikor a zsidó vezetők a római hatóságoknál próbálták elítéltetni Pált: *„Mert ha vétkes vagyok, és valami halálra méltót cselekedtem, nem vonakodom a haláltól”* – átadom magam Isten ítéletének –; *„ha azonban semmi sincs azokban, amikkel ezek vádolnak engem, senki sem ajándékozhat oda engem azoknak.”* Látjuk tehát, hogy ebben a védekezésben ott van az Isten iránti bizalom, a jó lelkiismeret, hogy az ellene felhozott vádak nem igazak, és az Isten védelmében, szabadításában való szilárd hit: ha mindez nem igaz, akkor senki sem szolgáltat ki engem, mert Isten véd, mert Ő az én igazságom.

Jeremiás próféta is, amikor az Úrnak panaszkodott, hogy gyalázzák és támadják őt, és sokat kell szenvednie az Úr igéjéért, amit kijelentett népének rajta keresztül, a következő választ kapja az Úrtól: *„Ha megtérsz, én is visszatérítelek téged, előttem állasz; és ha elválasztod a jót a hitványtól”* – itt van a dolog megítélése –, *„olyanná leszel, mint az én szájam. Ők térjenek meg tehozzád, de te ne térj őhozzájuk! És e nép ellen erős ércbástyává teszek téged, és viaskodnak ellened, de nem győzhetnek meg téged, mert én veled vagyok, hogy megvédjelek és megszabadítsalak téged, azt mondja az Úr! És megszabadítlak téged a gonoszok kezeiből, és kimentelek téged a hatalmaskodók markából”* (Jeremiás 15,19-21). Sajnos nincs időnk bővebben kifejteni ezt a nagyon bátorító válaszát az Úrnak, de röviden azért hadd foglaljam össze, mire biztat minket ilyen esetekben Isten, amikor jogtalanul vádolnak minket. Először is arra, hogy menjünk oda Isten színe elé (térj énhozzám), itt nem feltétlenül mindig a bűnből való megtérést jelenti, azt is, ha te bűnt követsz el, akkor térj énhozzám, térj meg abból. De ha te igazágtalanul szenvedsz, akkor is gyere elé. Azt mondja: *„Ha megtérsz, én is visszatérítelek téged, előttem állasz”*, előttem vagy. Azután azt mondja, hogy Igéje alapján válasszuk szét a jót és a gonoszt, a rágalmakból azt, ami igaz lehet, és ami nem, és így ítéljük meg ügyünket, az ellenünk felhozott vádakot. És ha Isten ártatlannak mond minket, akkor viszont azt mondja, hogy legyél szilárd az igazságban, ne az önigazságban, hanem az Úr ítéletében, hogy az Úr minek látja és ítéli a te dolgot. Legyél szilárd („te

ne térj őhözájuk”), ne engedj nekik csak azért, hogy abbamaradjon a gyalázkodás, hanem *„ők térjenek meg tehozzád”*. Ne engedjünk a többség akaratának, még ha egyedül is kell képviselnünk az igazságot sokakkal szemben. Isten pedig megígéri, hogy szilárddá tesz bennünket, állhatatosakká, megvéd és megszabadít minket ellenségeinktől. Ebben az Ő csodálatos munkájában is áll azoknak a boldogsága, *„akik háborúságot szenvednek az igazságért”*, hogy Isten maga védi meg az Övéit! Tehát amikor azt mondja Krisztus, hogy *„boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért”*, akkor ezt olyanokról mondja, akik nem azért kardoskodnak, hogy saját magukat állandóan tisztára mossák, hanem az Úrra bízzák ügyüket, és hagyják, hogy majd Ő tisztázza őket. Pál apostol, amikor magát védi, az evangélium ügyéért szólal fel, mert ő azt képviseli. Ha őt támadták, az általa tanított evangéliumot is, ezért védte magát, de egyébként meg elviselte, eltűrte sok esetben az ellene elhangzó rágalmat vagy fizikai üldöztetést.

Isten tehát, miközben arra szólít fel minket, hogy vállaljuk az ilyenfajta gyalázatot, arra is buzdít minket, hogy tanuljunk meg az ilyen támadások fölé emelkedni, nem elbátortalanodni, vagy mérték felett elszomorodni, és belefáradni a jó cselekvésébe, mert az ilyen üldöztetések egyik fő célja ez, hogy te ne Isten igazsága, parancsolata szerint élj, és megutáld a jó cselekvését, mert azért cserébe te sok rosszat kapsz. Mert miért is támad bennünket e világ fejedelme, és miért zaklatnak kitartóan minket nap mint nap az Istenben nem hívők? Azért, hogy elhagyva Isten útjait, ne a Neki tetsző életet éld, hanem engedj a bűn csábításának, a világgal megalkuvó, testi keresztyén legyél, aki nem tölti be Istentől kapott feladatát és szolgálatát!

Lehet, hogy a hitetlenek élete ilyen szempontból vonzóbbnak tűnik sokaknak, még a hívőket is megkíséríti ez (olvassuk el a 73. zsoltárt). Miért kísértés ez, hogy akkor inkább engedek a világnak, és nem a jót cselekszem? Azért, mert aki a többséggel együtt a bűnt cselekszi, és nem törődik sem saját vétkeivel, sem Isten akaratával, azt nem fogja az igazságért semmilyen háborúság vagy vád érni, azt nem fogja a világ megvetni. Testvérek, én még kevés embert halottam azért megvetni egy fiataalt, mert pénteken elmegy diszkóba, és leissza magát. A hitetlenek közül ez senkit nem botránkoztat meg. Aki a széles úton jár a többséggel együtt, abban kevés kifogásolnivalót fog találni a világ. Ellenben akik Isten keskeny útján járnak, és a bűnnel nem alkuszhatnak meg, hanem harcolnak ellene főként saját életükben, azok sokak nemtetszését fogják kiérdekelni és tapasztalni.

Ezzel kapcsolatban mondja Urunk vigasztalásként nekünk, hogy ne csüggedjünk, mert hasonló módon cselekedtek Isten prófétáival is. Mi pedig, mivel már Krisztus kora után élünk, hozzátehetjük, hogy nemcsak a prófétákkal, hanem az apostolokkal, és az utánuk élt igaz hívőkkel is ezt tették több évezreden keresztül. Márpedig, ha a prófétákban és apostolokban, akik a hit és engedelmesség magasabb fokán álltak, mint mi magunk, számtalan kivetnivalót talált a világ és saját kortársaik, olyannyira, hogy némelyeket még üldöztek és meg is öltek, akkor ne csodálkozzunk azon, hogy velünk, akikben több bűn és kifo-

11. BOLDOGOK A KRISZTUSÉRT SZENVEDŐK

gásolnivaló található, ezt teszik. És ha magát Jézus Krisztust, Isten tökéletesen jó, engedelmes, szelíd, alázatos Fiát is többször megrágalmazták, istentelenséggel, Isten törvényeinek megszegésével vádolták, gúnyolták, és végül megölték, akkor mit várunk mi, bukdácsoló tanítványok? Mit remélhetünk? Ne lepődjünk meg tehát, ha beteljesedik az, amit Krisztus mond: az *„emberek gyűlölnék és kirekesztenek és szidalmaznak”* minket, vagy kiközösítenek baráti társaságokból, családokból, vagy esetleg gyülekezetből Krisztusért. Ez a világ szemében nem jelent semmit, a hívőknek viszont megtiszteltetés, ha ugyanaz eshet meg rajtunk, ami a prófétákon vagy apostolokon esett meg. Mert emlékezzünk csak, amikor Pétert börtönbe vetik Jeruzsálemben, és megszabadul, utána, amikor kijön, örvendezve ad hálát Istennek, hogy ilyen gyalázatot viselhetett el Krisztusért.

Fontos, hogy Krisztus figyelmeztessen bennünket, hogy úgy hirdessük és éljük meg az Ő Igéjét, hogy azt ne ferdítsük el csak azért, hogy néhány ember tetszését elnyerjük. Természetesen ez nem azt jelenti, és a Biblia nem ezt állítja, hogy ne lennének néhányan, akik életünket, bizonyoságtételünket, igehirdetésünket hallva és látva ne örülnének, mert Isten Lelke munkálkodik, megnyitja az emberek szívét az Ige előtt. Viszont hogy teljes képet kapjunk, Krisztus hozzáteszi ezt figyelmeztetésként nekünk: *„Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik”* (Lukács 6,26). Ez annyit jelent, hogy ha valakiről mindig csak jót mondanak, az az ember nem éli meg Isten parancsolatait igazán, mert nem harcol a bűnnel, és nem akarja megmenteni a másik embert, azaz nem hirdetjük az Istenhez térésnek, bűneink elhagyásának, megbánásának szükségességét, ami annyira nem tetszik a világnak, és nem teszünk bizonyoságot a Krisztusban és a golgotai kereszttáldozatban való üdvözítő hitről, hanem csupa szép és örömteli dolgot mondunk, ami tetszik a bűnös világnak és a bűnös embernek, de nem vezet az embereket sem Istenhez, sem a megtérésre. Vigyázzunk tehát, hogy Isten igaz prófétái legyünk, mert azok vagyunk, nemcsak egyetemes papok és királyok, hanem próféták. Legyünk Isten igehirdetői életünkkel, bizonyoságtételünkkel, és mások számára legyen példa az, ahogyan mi az Igére figyelünk, hallgatunk, és azt hirdetjük és megéljük.

Az utolsó néhány versben Krisztus azt hangsúlyozza, hogy az igazságért történő üldöztetésbe nem csupán bele kell törődni passzívan úgy, mint akik úgyszemtehetünk ellene semmit, ezért elfogadjuk, hanem örömmel és örvendezéssel szólít fel minket. Miért? Hogyan örülhet az ember annak, ha mások gúnyolják, rágalmazzák és megvetik? Mi Krisztus válasza erre a kérdésre? Nem az, hogy maga az üldöztetés valami örömteli dolog lenne, mert nem az. A hívő embernek is nyugodtan fájhat, ha bántják, mert nem kell kőből lennie a szívünknek, hogy minden sértés lepattanjon rólunk. De miközben a fájdalmat érezzük, közben Krisztus örömeinek is jelen kellene lennie szívünkben. Miféle öröm ez? Egyrészt annak öröme, hogy Krisztusért szenvedhetek, amit az előbb említettem Péter apostollal kapcsolatban, hogy az Iránta való szeretetemet, Hozzá való ragaszkodásomat, hűségemet megmutathatom abban, hogy inkább elhordozok

némi szenvedést, mintsem hogy megtagadjam Őt. És ez örömmel töltheti el a hívó embert, aki szereti Istent, hogy így is megmutathatja Iránta való szeretetét. A hívó ember tehát örül ennek, másrészt abban is öröme van, hogyha jót cselekedve szenved, és látja, hogy az ő szenvedése nem hiábavaló, az a jó megtörtént, azt már nem másítja meg semmilyen rágalom. Nem hiábavaló és nem értelmetlen a munkánk, mert a hívók az Úrnak szolgálnak, és az Úrban szolgálunk egymásnak. És ha az emberek nem is értékelik a jó cselekedetet, de az Úr előtt számon van tartva.

Másrészt pedig Krisztus a figyelmünket a jelen szenvedésről a jövő felé, és nem is csak a jövő, hanem a láthatatlan felé irányítja, hiszen azt mondja: „*mert íme, a ti jutalmatok bőséges a mennyben*”. Egyrészt ezzel azt mondja, hogy akármilyen kárt is okoznak nekünk, legyen az hírnevünk csorbulása, anyagi javainktól való megfosztás vagy más hasonló, mindazok elvesztése össze se hasonlítható azzal a nagy kincessel, örökséggel, ami a mennyben vár ránk, amely miénk lehet Krisztusban. Természetesen fájhat az is, amit most elvesztünk, de Krisztus máshol azt mondja, hogy mindaz, aki Őérte mindent elhagy, az százszor annyit kap az Úrtól, részben már ebben a földi életben, és a mennyben „*örökség szerint nyer örök életet*” (Máté 19,29). Tehát a mi örömünk az, hogy nagyobb a mi örökségünk a mennyben, mint amit itt valaha is elveszíthetnénk. Másrészt pedig ezzel azt ígéri Isten, hogy a szenvedés, üldöztetés nem marad következmények nélkül. Mind az üldözők, mind az üldözöttek elnyerik jutalmukat. Lehet, hogy a hívó ember igazságért kiált, miközben szenved, Krisztus azt mondja: Isten az, aki igazságot fog szolgáltatni, legyen ebben békességed és nyugalmad. Mert az Ige azt mondja, hogy a hívók ajándékba kapják Isten kegyelméért az örök életet, bűnbocsánatot és kegyelmet, azok pedig, akik üldözik őket, az örök szenvedést.

Lukács evangélista ezt részletezi a boldogmondása leírásakor (Lukács 6,24-26), mert nemcsak az örömről beszél, hanem jaj-felkiáltással felsorolja, hogy az üldözők mit fognak majd elszenvedni, hogy teljes képet kapjunk a dolgok végéről. Mik ezek? Akik e világon gazdagok, és vagyonukat rosszul használják fel, mert a gazdagság önmagában még nem bűn, és akik, miközben fáradtságosan dolgoznak, hogy sok pénzük legyen, és sok gonoszt kell elszenvedniük, és kincseikben találják meg a vigasztalást, élvezetet, azt mondja Krisztus, hogy ők el fogják veszíteni vigasztalásuk és örömük forrását, mert semmit sem vihetnek magukkal az örökkévalóságba. Ami ebben az életben számukra az öröm forrása és vigasztalás, azt elveszítik. Azoknak, akik a testi élvezetekben találtak örömet, és emiatt kifogásolták a keresztyének erkölcsi értékrendjét esetleg, és mértéktelenül éltek, mi a büntetések? Éhezni, szomjúhozni és nélkülözni fognak. Vannak, akiknek az a legfontosabb, hogy jól érezzék magukat ebben az életben, hiszen erről szól az élet, nem? Legyünk minden nap örömteliek, vidámak, jókedvűek, vicceljünk el minden dolgot. Akik csak az örömet és a szórakozást hajszolták, mit mond azokról az Ige? Mindez elvételük, mert Krisztus azt mondja, hogy sírni fogtok. Azok, akik mások tetszését keresték, és azért éltek, hogy mindenki jót mondjon róluk, és a népszerűségért, a Facebookon a sok

11. BOLDOGOK A KRISZTUSÉRT SZENVEDŐK

lájkolásért mindent megtettek, és csak ezekért küzdöttek, el fogják veszíteni, mert embereknek igyekeztek tetszeni, és közben Isten tetszését veszítették el (Galata 1,10). Most nincs időnk részletesen kifejteni mindezeket, hogy hogyan lehet jól élni a gazdagsággal, mértékletesen az étellel-itallal, hogyan lehet örvendezni az Úrban, és az Úr akarata szerint hirdetni az ígét úgy, hogy közben nem veszünk össze mindenki mással. De a lényeg, amire Krisztus rá akar mutatni, azt értjük. A mennyben nagyobb örökség vár ránk, mint amivel ebben a földi életben valaha is bírhatunk: nagyobb öröm, nagyobb vigasztalás, nagyobb – hadd fogalmazzak így – teltség, a szívünket betölti Isten kegyelme és szerete. És ha elhisszük ezt, hogy több az, ami nekünk adatott, akkor örömmel fogjuk tudni vállalni a szenvedést, amin keresztül Isten elvezet minket a mennyei hazába. Mert az ember a munkával járó fáradtságot, fájdalmat, küzdelmet és problémákat is szívesebben vállalja, ha látja és tudja, hogy mi lesz annak vége, milyen jutalom vár rá, nem? A fizetséget az ember már előre tudni akarja, és az segít neki a munka fáradalmait és küzdelmeit elviselni. És bár nekünk az üdvösség nem bérként, hanem ajándékként adatik, mégis nekünk is bátorítónak és öröme ösztönzőnek kellene lennie azt hinni, hogy Krisztusunkkal és testvéreinkkel találkozunk majd az örök, boldog életben, amelyben már nem lesz sem szenvedés, sem fájdalom.

Ne ebben az életben akarjunk tehát minden megpróbáltatástól mentes, nyugalmas és békés életet élni, hanem küzdjünk, és viseljük el a ránk helyezett terheket béketűréssel, szelídséggel, hiszen bőséges a mi örökségünk Krisztusban. Lássuk be, ahhoz, hogy győzzünk, és miénk legyen a jutalom, előbb küzdünk kell, és elhordozni minden küzdelemmel járó fájdalmat, de mi ezt már a biztos győzelem tudatában tehetjük, mert Krisztus győzött, és Ő az, aki nekünk a győzelmet adja. Örüljünk tehát és örvendezzünk, hogy Krisztus és Ővele együtt minden a miénk lehet, és kérjük el Isten Szentlelkétől, hogy mi is megtapasztaljuk, meg tudjuk élni az igazságért, a Krisztusért háborúságot szenvedők boldogságát, hogy nagyobb legyen a mi örömünk minden minket ért sérelemért. Isten Szentlelke segítsen és támogasson minket ebben!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, el se tudjuk képzelni, hogy mit jelentett Neked a testté létel. Igédben csak úgy beszélsz róla, mint a Te megaláztatásod egyik lépcsőfokáról. Hiszen egyszerű emberként éltél, de közben életed minden napján minden bűnünket hordoztad, és mi el se tudjuk képzelni, hogy mindez mekkora fájdalmat és szenvedést okozott neked. Mindaz a rágalom és mindaz a szégyen, ami Téged ért, a mi bűneink miatt voltak, de Te ezt mégis béketűréssel hordoztad el, türelemmel. Nem panaszkodtál miatta, és nem akartál kibújni ez alól a megpróbáltatás alól. Gyakran olvasva az evangéliumokban, hogy mikkel vádoltak Téged, vagy mit akartak Ellened tenni, mi magunk elveszítjük a béketűrésünket. De azt látjuk, hogy Te ezeken túllépve az evangéliumról beszéltél, és minden ilyen megpróbáltatás közepette is beteljesedett, amit mondtál: boldog voltál minden háborúság közepette, amikor az igazságért szenvedtél. Kö-

szönjük, hogy Te magadat állítod elénk, mint aki minket is ezekben előrébb tud vinni, meg tud tartani és szabadítani.

Szégyenkezve állunk Előtted, mert gyakran igaz az, hogy mi nem az igazságért szenvedünk, hanem bűneinkért. Te látod, Urunk, egyen-egyenként éle-tünket, és szeretnénk, hogyha segítenél megvizsgálni Igéd tükrében újból és újból azt, hogy meglássuk, mi az, amiben Hozzád kell még térnünk, elhagyva a bűnt, és mi az, amiben szilárdan meg kell maradnunk, mert az már Tőled való, amikor a jót tettük.

Köszönjük, hogy a golgotai kereszten minden bűnünkért meghaltál, kegyelmet és bocsánatot szereztél nekünk. Kérünk, segíts, hogy hálából – nem érdemként, mert még a legjobb cselekedeteink sem jelentenek érdemeket, hiszen azok is bűnnel szennyezettek – Neked élhessünk, és ez által az élet által Téged dicsőíthessünk.

Urunk, kérünk, hogy segíts ebben a küzdelmünkben. Segíts, hogy egymást támogassuk. Köszönjük testvéri közösségünket, gyülekezetünket, egyházunkat, hogy egy testként együtt szenvedhetünk a szenvedőkkel, de együtt örülhetünk az örülőkkel is. Sok változásnak kell bennünk végbe mennie, mire megtanulunk örülni ezeknek a megpróbáltatásoknak. De kérünk, hogy Te magad vezess el minket, ahogyan az apostolokat is elvezetted és hívó elődeinket is. Mutasd meg nekünk ennek igazi örömét, annak kiváltságát, hogy Te a miénk lehetsz, mi pedig a Tieid, és Tebenned minden a miénk.

Köszönjük Neked, hogy kegyelmedben hordozol minket nap mint nap, és Nálad igazi vigasztalás van, nem olyan, mint amilyen a gazdagságé vagy a hírnévé, vagy éppen a testi örömké, hanem olyan, amely szent, örökre megmarad és tiszta.

Kérünk Téged, ezzel a vigasztalással fordulj gyászoló testvéreink felé, akik a héten búcsúztak szeretteiktől. Te, a „*minden vigasztalás Istene*”, erősítsd meg őket a gyász elhordozásában, és add nekik a feltámadás reménységét, a golgotai kereszttel való igaz hitet.

Könyörgünk betegeinkért is, akár kórházi ágyakban vagy otthon legyenek, Te segítsd a mindennapi testi fájdalmak elhordozásában őket, köszönjük, hogy Szentlelked által újból és újból színed elé állítasz minket, és ezáltal meg erősítesz.

Könyörgünk a vírushelyzetért. Te, aki Úr vagy mindenek felett, és akinek akarata nélkül nem történhet semmi sem ebben a világban, könyörgünk, adj szabadítást. Erősítsd meg a vírus ellen küzdőket, orvosokat, egészségügyi dolgozókat és mindenki mást, és kérünk, adj népünk vezetőinek bölcsességet Szentlelked szerint döntéseikben.

Könyörgünk egyházunkért is, segíts, hogy hirdessük a Hozzád térés szükségességét, a bűntől való elfordulást, az evangéliumot, hogy Krisztus mit tett értünk. Ebben erősíts meg minket, kérünk, és segíts, hogy meg is éljük hitünket, szeretteink, ismerőseink elé táruljon mindez életünk által is.

Maradj velünk kegyelmeddel ígéreted szerint minden napon, amíg magad mellé veszel minket, mert ennek is eljön az ideje egyszer, vagy amikor vissza-

11. BOLDOGOK A KRISZTUSÉRT SZENVEDŐK

jössz az ég felhőin át ígéreted szerint, hogy nyilvánvaló legyen mindenki számára: Néked „*adatott minden hatalom mennyen és földön*”.

Kérünk, hogy kegyelmesen hordozz el bennünket minden nap, és maradj velünk Szentlelked vezetése és munkája révén. Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

254. ének

1. Mindenkoron áldom az én Uramat, Kitől várom én minden oltalmamat.
Benne vetem minden bizodalمامat; Mindenkoron dicsérem, mint Uramat.
2. Igen vigad és örvendez én lelkem, Az Istennek segedelmét hogy kérem,
Nyomorultak meghallják, azt örvendem, Vigadjanak Istenben, arra intem,
3. És mikoron Istenhez kiáltottam, Kegyelmesen tőle meghallgattattam,
Óáltala hamar megszabadultam, Háborúságimban is megtartattam.
4. Lám, Istennek angyala mind tábort jár, Az istenfélő emberek körül jár.
Az Istentől azért ki oltalmat vár, Útaiban mindenütt az nagy jól jár.
5. Segítségül azért Istent hívjátok, Ő jóvoltát kóstoljátok, lássátok!
Igen nagy-jó, azt bizonynyal tudjátok: Benne bízó emberek mind boldogok.
6. Valamíglén élsz ez árnyék világban, Szántszándékkal ne élj a gonoszságban,
Sőt életed foglaljad minden jóban, Hogy lakozzál Istennek oltalmában.
7. Sok jók közt a békességet szeressed, És éltedben mindenkor azt keressed;
E világnak békességét ne nézzed, Az ördöggel ne légyen közösséged.
8. A felséges Isten szemei vannak Igazakon, kik csak őbenne bíznak;
Mindazok, kik tőle oltalmat várnak, Kérésükben mindig meghallgattatnak.
9. Igen közel az Úr Isten azoknak, Töredelmes szívvel akik óhajtnak;
Alázatos lélekkel akik járnak, Sok ínségből bizton megszabadulnak.